

nappal meghosszabbíthatja. A felfüggesztett szabályok helyett a következő rendelkezések az irányadók:

(²) A bírói eljárásokban, ha a felet ügyvéd képviseli is, a bélyeggel vagy közvetlen fizetéssel (5100/1931. M. E. számú rendelet 66. §. (¹) bekezdése) lerovandó törvénykezési illetéket is elsősorban az ügyfél köteles viselni. Az ügyvédet terheli azonban az elsősorban való felelősség, ha az ügyfél külföldön lakik, továbbá ha az ügyvéd a félnek — addig még be nem jelentett — lakóhelyét (lakását, üzlethelyiségét, irodáját) az illeték alá eső iraton fel nem tüntette, vagy az illeték alá eső cselekmény foganatosításakor be nem jelentette, továbbá akkor is, ha a félnek a lakóhelyét a pénzügyi hatósággal annak bármikor kiadott felhívására 15 nap alatt nem közölte és végül akkor is, ha a pénzügyi hatóság felhívására közölt lakóhelyen a félnek kézbesíteni nem lehet.

(³) Ha a bélyeggel vagy közvetlen fizetéssel lerovandó törvénykezési illetéket az ügyfélen behajtani nem lehet, azért másodsorban az ügyvéd felelős. Ilyen esetben azonban, amennyiben az ügyvéd a fizetési meghagyás kézbesítésétől számított 15 nap alatt az egyszeres illetéket befizeti, akkor a felemelt illeték teljes összege hivatalból törlendő. Ha az egyszeres illetéknek befizetése 15 nap alatt meg nem történik, akkor a teljes felemelt illeték fizetendő, amelyet ilyen esetben sem lehet sem elengedni, sem mérsékelni.

(⁴) Azokban az esetekben, amelyekben az elsősorban való felelősség a (²) bekezdés második mondata értelmében az ügyvédet terheli, a másodsorban való felelősséggel az ügyfél tartozik.

(⁵) Ha az (¹) bekezdésben említett törvényhozási rendelkezés az ott meghatározott és a pénzügyminiszter által esetleg meghosszabbított határidőben bekövetkezik, akkor az 1914: XLIII. t.-c. 54. §. (¹) bekezdése végleg hatályát veszti.

(⁶) Ez a rendelet az 1932. évi február hó 1-én lép életbe.

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT.

Az igazgatósági tagnak kocsiköltség címén folyósított összeg tantiémadó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 14.719/1929. P. szám.) Panaszos azt kifogásolja, hogy a költségszámla terhére elnöki tiszteletdíj címén folyósított összegeket tantiémadó alá vonták.

A bíróság ezt a kifogást alaptalannak találta.

Az igazgatóság tagjainak ebben a minőségükben bármely elnevezés alatt juttatott javadalmazás az 1927. évi 400/P. M. sz. H. Ö. 2. §-a szerint tantiémadó alá esik. Az elnöki tiszteletdíj után tehát tantiémadót kell fizetni.

Panaszos azt állítja, hogy a tiszteletdíj címén folyósított összegek az elnök kocsikiadásainak megtérítését képezték. Javadalmazás minden olyan szolgáltatás, amelyet a vállalat az igazgatóság tagjainak ebben a minőségükben a vállalat érdekében teljesített munkásságuk ellenértékéeként ad. Ha tehát a vállalat az elnöknek kocsikiadásai megtérítése címén folyósította volna a tantiémadó alá vont összegeket, azok akkor is tantiémadó alá tartoznának, mert a vállalat érdekében teljesített munkásság ellenében adtak.

A H. Ö. 2. §-ához fűzött Utasítás (2) bekezdése szerint a ténylegesen és beigazoltan felmerült utazási költség megtérítése nem vonható tantiémadó alá, mert az ily célból kifizetett összeg nem javadalmazás. Panaszos vállalat azt, hogy elnöke a vállalat szolgálatában utazásokat teljesített volna, nem bizonyította, de a folyósított tiszteletdíjak számszerű összege még a valószínűségét is kizárja annak, hogy azok az elnöki utazási költségeinek a megtérítését képeznék, mert azoknak túlnyomó része 1.000.000 koronás és 500.000 koronás tételekben lett folyósítva. A ténylegesen felmerült utazási költség nem lehet állandóan kereken 80 és 40 P. — valószínűbb tehát az, hogy az elnöki tiszteletdíjak jelenléti díjak fejében folyósítottak.

Az elnöki tiszteletdíj — ha az elnök kocsiköltségeinek megtérítésére is van szánva — az elnök javadalmazása és mint ilyen tantiémadó alá esik.

A földbirtok politikai célokra megváltott ingatlanok értékét, ha a megváltási ár még nincsen megállapítva, a megváltást szenvedőnél a J. V. H. Ö. 29. §. (1) bekezdés 5. pontja és az ahhoz fűzött utasítás (2) bekezdése szerint a 39. §. (3) bekezdéséhez fűzött utasítás (2) bekezdésében foglalt módon vagyonadó alá kell vonni. (Közigazgatási Bíróság 157. számú jogegységi megállapodása.) A J. V. H. Ö. 29. §. (1) bekezdésének 5. pontja ugyanis félre nem érthetően kimondja azt, hogy az adóköteles tökevagyon alatt kell érteni a földbirtokpolitikai célokra (1920. XXXVI. t.-c.) megváltott földterületek tőke értékét (megváltási árát) az ugyanazon törvényszakaszhoz fűzött utasítás (2) bekezdése pedig arra való tekintettel, hogy az O. F. B. az 1920. évi XXXVI. t.-c.-ben biztosított jogánál fogva a megváltott földek megváltási árának megállapítását általában 10 évre függőben tartotta, akként intézkedik, hogy az ilyen földterületek tőkeértékét mindaddig, amíg az O. F. B. a megváltási ár megállapításának kérdésében nem határozott vagy arra nézve a felek külön meg nem egyeztek, a J. V. H. Ö. 39. §. (3) bekezdéséhez fűzött utasítás (2) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint kell megállapítani.

Ez a rendelkezés a dolog természetének is megfelel, mert az ilyen megváltott földbirtok ellenértéke, akár megvan annak összege állapítva, akár nincs, minden esetben olyan vagyontárgy, amelyet a vagyonadóalap megállapításánál figyelmen kívül hagyni nem lehet.